

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 246/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Зоран Стаменковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Иванов Ратко, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 325/16 од 20.10.2016. године, у седници одржаној 11.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 325/16 од 20.10.2016. године у ставу другом и трећем изреке, тако што се одбија жалба тужиле и потврђује пресуда Основног суда у Врању П1 678/14 од 17.12.2015. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужилца засновала радни однос на неодређено време радећи на радном месту продавца у „ВВ“, у периоду од 31.10.2011. године до 05.11.2011. године, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка.

Туженом се не досуђују трошкови ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 678/14 од 17.12.2015. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди према туженом да је засновала радни однос на неодређено време те да је радила у „ВВ“ у временском периоду од 05.08.2009. године до 05.11.2011. године на радном месту продавца, те је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 179.750,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 325/16 од 20.10.2016. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу којим је утврђено да је тужилца радила у „ВВ“ у периоду од 05.08.2009. године до 30.10.2011. године. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу тако што је утврђено да је тужилца засновала радни однос на неодређено време те да је у периоду од 31.10.2011. године до 05.11.2011. године, радила у „ВВ“, на радном месту продавца, а трећим ставом изреке преиначена је и одлука о трошковима поступка тако што је тужени обавезан да тужилци надокнади ове трошкове.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а због повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, на коју се указује у ревизији, овај ванредни правни лек се не може изјавити сагласно члану 407. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 05.08.2009. године до 05.11.2011. године обављала послове и радне задатке продавца у локалу који се налази у ... у Тужени је своју радњу основао дана 31.10.2011. године, под називом „ВВ“ која је брисана из регистра дана 27.09.2012. године. Тужила је радила у наведеном пословном објекту али код другог послодавца, а са туженим након што је регистровао приватну радњу на своје име и отпочео са радом, није закључила уговор о раду.

Полазећи од напред утврђеног, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиле, оцењујући да није постојао правни континуитет између радње туженог и претходне радње, те да нема доказа да је тужени преузео неке обавезе од ранијег власника радње, нити је био члан породичног домаћинства ранијег власника радње, а да у периоду кад је радила код туженог као послодавца није могла засновати радни однос на неодређено време према правилима из члана 32. тада важећег Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду утврђујући да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог, радећи на пословима трговца у периоду од 31.10.2011. године, када је тужени регистровао своју радњу па до 05.11.2011. године када јој је тужени наложио да престане са радом, оцењујући да је тужила радом код туженог у наведеном периоду засновала радни однос на неодређено време у смислу члана 32. став 1. Закона о раду.

Основано се ревизијом туженог указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 32. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), који је важио у спорном периоду, прописана је обавеза послодавца да са запосленим закључи уговор о раду, као и да ако то не учини, сматраће се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Како из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужени регистровао своју трговинску радњу 31.10.2011. године, те да је тужила радила код туженог до 05.11.2011. године (пет радних дана), по оцени Врховног касационог суда,

тужиља на тај начин није могла засновати радни однос на неодређено време у смислу напред наведене законске одредбе, без обзира што са туженим као послодавцем није закључила уговор о раду. Фактички рад тужиље у тако кратком временском периоду од пар дана, нема карактеристике радног односа, да би се применила правила из члана 32. Закона о раду. Чињеница да је тужиља радила у истом пословном објекту, у радњи која није била регистрована на туженог, нити на члана његовог породичног домаћинства, већ на неког другог послодавца, није од значаја за одлуку у овој парници, јер за заснивање радног односа, пре свега је потребна сагласност воља послодавца и запосленог у том смислу, која је у конкретном случају изостала, а што се и показало радом тужиље код туженог у кратком временском периоду. Из ових разлога, Врховни касациони суд налази да се закључак првостепеног суда у погледу постојања радног односа тужиље, може у потпуности прихватити као правилан, те је применом члана 416. ЗПП одлучено као у изреци.

Туженом нису досуђени трошкови ревизијског поступка, јер их сагласно члану 163. ЗПП, није тражио и определио.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић